

[Miljøministeren]

I Danmark er indsatsen imod nærings saltproblemerne som bekendt udmøntet i vandmiljøplanen, som indeholder en reduktionsmålsætning på 50 pct. for kvælstoffets vedkommende.

Der er dog usikkerhed om effekten af de iværksatte indgreb.

Allerede i 1988, i »Mål og Midler«-redegørelsen, gjorde jeg opmærksom på, at kvælstofreduktionerne med de iværksatte tiltag næppe bliver så store som antaget. Jeg vil i overensstemmelse med vandmiljøplanen og dagsordenen i dette forår give Folketinget en nærmere redegørelse om disse forhold.

Indsatsen imod nærings saltbelastningen er en international opgave, og det er glædeligt, at der også er vilje til handling blandt vore nærmeste naboer: Sverige, Vesttyskland, Holland og til en vis grad også Norge.

Danmark vil opfordre disse lande til at tilslutte sig krav om nærings saltfjernelse i by- og industrispildevand, ligesom disse lande bør kunne tilslutte sig krav til landbruget svarende til vandmiljøplanen.

Vi må også arbejde på at sikre, at de øvrige lande forpligter sig til i det mindste biologisk rensning af byspildevand med tilsvarende krav for industrien. Vandmiljøplanens krav til landbruget bør også finde anvendelse i disse lande.

Disse tanker er i øvrigt i overensstemmelse med EF-Kommissionens direktivudkast for nitrater og for spildevand, som nu er fremlagt til forhandling. Danmark vil arbejde på, at disse værdifulde initiativer fra Kommissionen fremmes mest muligt.

Et nyt indsatsområde af særlig betydning for havmiljøet er PCB. Denne stofgruppe har vist sig at være særdeles faretruende for pattedyr. Et forbud må gennemføres så hurtigt som muligt, helst med de nordiske landes tidsfrist, 1995, som blev fastsat for flere år siden.

Et forbud vil indebære et behov for destruktion, hvis disse sejlivede stoffer ikke bare skal finde vej fra lossepladser eller gennem luften til havet. Derfor bør forbudskravet kædes sammen med et destruktionskrav. Desværre har flere lande tilsyneladende problemer med at skaffe den nødvendige afbrændingskapacitet. Disse problemer må og skal løses. Det har da også glædet mig at konstatere, at flere af disse lande i løbet af konferenceforberedelserne har kunnet bevæge sig i spørgsmålet om ophørsdato og destruktionsdato for PCB.

Et andet vigtigt indsatsområde er luftforureningen, som tilfører Nordsøen store mængder af farlige kemikalier hvert år. Emnet blev berørt ved den anden Nordsøkonference, men nu bør kravene blive mere konkrete. 50-pct.s-reduktionsmålsætningen bør gælde for de mest miljøfarlige stoffer samt for de stoffer, som fortrinsvis tilføres havet via luften, f.eks. bly. Danmark vil stille forslag herom.

Den tredje Nordsøkonference vil berøre en række yderligere emner og temaer, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, men lad mig blot nævne naturbeskyttelse, miljørigtigt fiskeri, offshoreindustriens udledninger samt overvågning og kontrol. Danmark ønsker også inden for disse områder forpligtende aftaler, f.eks. i form af supplerende målsætninger i havforureningskonventionerne.

Det vil være vores strategi, at vi skal alliere os med andre progressive lande for at gennemføre konkrete aftaler og for at få fremmet bedre principper i miljøpolitikken end de traditionelle rensningsforanstaltninger. Jeg tænker bl.a. på renere teknologi og forebyggende indsatser, der direkte sigter på at sikre eller genoprette den økologiske balance. Denne klubstrategi har vi i øvrigt også anvendt under forberedelserne til den tredje Nordsøkonference. De nordiske lande, Forbundsrepublikken og Holland kan forhåbentlig formås til at sætte deres synspunkter igennem på væsentlige områder også på den tredje Nordsøkonference.

Lad mig afslutningsvis nævne, at deltagerkredsen ved konferencen er udvidet med et land, nemlig Schweiz, som er indtrådt som fuldt medlem, og som har forpligtet sig til at gennemføre aftalerne fra de tidligere Nordsøkonferencer.

Den Tyske Demokratiske Republik og Tjekkoslovakiet har fulgt forberedelserne som observatører, men er endnu ikke parate til at indtræde som fuldgyldige medlemmer af Nordsøkonferencerne. Det er fortsat Danmarks politik at forsøge at inddrage disse lande i samarbejdet, således at Nordsøkonferencerne omfatter alle lande, der ligger inden for Nordsøens afstrømningsområde.

Ser vi længere ud i fremtiden, ligger der en stor opgave for Danmark, der som nævnt skal afholde den fjerde konference i 1995. I 1995 vil vi således igen skulle gøre status over forhåbentlig væsentlige miljøfremskridt på de vigtige indsatsområder.